

lukkende henhører under denne stats organer. Storbritannien nærrede en vis skepsis med hensyn til de praktiske muligheder for at gennemføre retsforfølgning ved en international kriminaldomstol, i hvert fald så længe der ikke er oprettet en international politistyrke. Flertallet indenfor 6. udvalg var imidlertid af den opfattelse, at man burde fortsætte undersøgelserne og forberedelserne, og dette ikke mindst fordi den offentlige mening i de fleste lande ville hilse oprettelsen af en international straffedomstol med tilfredshed. Man enedes til slut om et resolutionsforslag, hvori siges, at der først kan tages en bestemmelse vedrørende oprettelse af en international straffedomstol, når der foreligger konkrete forslag til overvejelse. Det bestemmes, at en kommission af repræsentanter for 17 medlemsstater, nemlig Amerikas Forenede Stater, Australien, Brasilien, Cuba, Danmark, Frankrig, Indien, Iran, Israel, Kina, Nederlandene, Pakistan, Peru, Syrien, Storbritannien, Uruguay og Ægypten skal mødes i Genève den 1. august 1951 for at forberede et eller flere foreløbige konventionsudkast og forslag vedrørende oprettelse af og statutter for en international kriminaldomstol. Sovjetunionen og Polen var udpeget som deltagere i kommissionen, men nægtede at indtræde i denne under henvisning til deres ovenfor angivne standpunkt. Generalsekretæren skal tilstille medlemsstaterne kommissionens beretning til udtalelse inden den 1. juni 1952, og spørgsmålet skal sættes på den 7. plenarforsamlings dagsorden.

Resolutionsforslaget vedtoges i forsamlingen med 42 stemmer mod 7 den 12. december 1950.

2. Forbehold ved flersidige konventioner.

Optagelsen af dette spørgsmål på dagsordenen skyldtes den tvivl, der ved ratifikationen af konventionen om folkedrab var opstået om, hvorvidt visse forhold ved ratifikationerne medførte, at de ikke kunne medregnes i det antal ratifikationer, der krævedes til konventionens ikrafttræden. Dette konkrete tilfælde mistede ganske vist sin

betydning, inden forsamlingen havde taget stilling til problemet, da tilstrækkeligt mange stater havde ratificeret konventionen uden forbehold til at sikre dens ikrafttræden; men udvalget fortsatte desuagtet, i betragtning af spørgsmålets almindelige betydning, behandlingen deraf på grundlag af generalsekretærens beretning. Ifølge denne havde generalsekretæren hidtil i det væsentlige fulgt den samme praksis som Folkeforbundet, nemlig at en ratifikation med forbehold af en flersidig konvention indgået under FNs auspicer kun anses for gyldig, såfremt der foreligger samtykke hertil,

- 1) hvis konventionen ikke er trådt i kraft: fra alle stater, der ratificerer eller tiltræder inden konventionens ikrafttræden,
- 2) hvis konventionen er trådt i kraft: fra alle stater, der forud har ratificeret eller tiltrådt konventionen.

Under drøftelserne i udvalget indtog de forskellige landes repræsentanter ret divergerende standpunkter.

For den snævrere fortolkning gjorde Storbritanniens repræsentant sig til talsmand. Han fremhævede, at det ville skabe for stor en usikkerhed, hvis en aftale er i kraft i sit fulde omfang mellem nogle af signatarmagterne og i et begrænset omfang mellem andre. Såfremt man undtagelsesvis fandt, at der kunne tillades forbehold, måtte bestemmelser herom indsættes i selve aftalen. De latinsk-amerikanske lande hævdede heroverfor, at FN burde følge den af den panamerikanske union godkendte praksis, hvorefter en stat frit kan ratificere med forbehold, således at den modificerede aftale træder i kraft mellem denne stat og de andre medlemsstater, der anerkender forbeholdet. De østeuropæiske stater var ligeledes stemt for en friere adgang til forbehold ud fra den opfattelse, at en anden ordning gjorde indgreb i den tiltrædende stats suverænitet.

Det fremhævedes, at man kun søgte at fastlægge regler for forbehold til FN-konventioner; såfremt det drejede sig om regionale aftaler, kunne de kontraherende parter selv træffe bestemmelse om betingelser og retsvirkninger af ratifikation med forbehold.